

ארכיון-שטודיו
 122 ש"ל
 קיבוצים מרכז עבוד
 כרטיס 10% הנחה
 רחוב בנאי 22 תל. 1723
 טל. 808869-05 חולון

דף ירו

בדאי לי
 במנאי לי
 מרכז הרשת
 שפע חומרים וציוד
 למלאכת יד ואומנות
 חוגים והוראה במקום
 מכבידים המחאות
 של ארגוני הקניית
 מנאי לי בע"מ
 רחוב בנאי 126 תל.א
 250332, 258710 טל

מוסף על המשמר בתנועה הקיבוצית מס' 217 19 במאי 1987 ב' באייר תשמ"ז

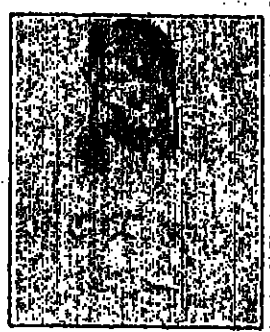

קיבוץ. חידושים והמצאות

בך נולד דבר השונה במהותו מכל הניסויים הסוציאליים שברחבי תבל. לא מעבדה, שבה עובד כל אחד לעצמו, אלא שדהניסיונות, שבו נבחנים על קרקע משותפת מטעים שונים, לפי שיטות שונות, זה ליד זה, לשם מטרה משותפת (מרטין בובר)

הקריאה בסדר ב' בפענוח עשויה להמציא הסברים ודרכים למניעת קונפליקטים ומחלוקות בקיבוציני (עמ' 8)

כסא המנהלים שיחכום בקרוב אורי אשכולי (מחצבות) כפר-גרעדי' הוא כסא גרעילי המוטו שלו: במדן ובשטח (עמ' 10)

עודד ליפשיץ קורא למדר ומציע שלא נשלם את אותו חלק בחובותינו שגרמה הרייבית שכל ממעלה הליכוד וממשלת האחרות (עמ' 13)

קריאה
 13!

ארבעים שנות

40

ב. שביר לצרכן 10.5-22.5.87

המלביצע השענה הגדול

כל יום לכל המשפחה

אלפי מוצרים מתוצרת הארץ

25%

יום א' 10.5: חולצות
 יום ב' 11.5: שמלות וחצאיות
 יום ג' 12.5: גרביים
 יום ד' 13.5: כלי בית ומטבח, מתנות
 יום ה' 14.5: בגדי ים וחוף
 יום ו' 15.5: צעצועים ומשחקים, תקליטים, מכשירי כתיבה

רק על מוצרי כרזל לבן (בזיכום התרבות הקיימות)

20%

כל יום יוגרל בין הקונים כרטיס טיסה (ללא מיסים)

לבחירתך היעדים לונדון, פריז, ציריך, רומא, בריסל ואמסטרדם
 הטיסות באדיבות: רבולון, לון, מורית, גפני-שדה, סברנה, סאבי

הפרס המיוחד מקרר אמקור

- 20 סופי שבוע זוגיים
- 30 טוסטר אובן אמקא
- תנור בישול ואפייה
- פרקולטור
- פוד פרוססור
- 2 אוהלי "חרמון"
- 20 מאורדים
- 2 כרטיסי טיסה זוגיים לאילת

על כל קניה מעל 50 ש"ח זכות השתתפות בהגרלה

ילדים מציירים על ישראל יפה וזוכים בפרסים

פרסים נוספים
 אמניקלופדיה גוף האדם
 ווקמן יונייטד
 19 אומני ילדים

מלם קונים כחול-לבן במשביר לצרכן

מלם קונים כחול-לבן במשביר לצרכן

מעדה לקהילה

הצורך הוא אבי ההמצאה.
איתותת הגאון בשורותינו מיבה
חידושים והמצאות הנוגעים
למבנה הקיבוץ.
לעיתים מבטרים אותם יחידים
(יורם בוגניק - פרוגרמה חדשה
לקיבוץ).
לעיתים מחוללים אותם קיבוצים
(אפקים - מבנה ארגוני חדש).
לעיתים מעדרות אותם התנועות
(המרכז הרעיוני בגבעתיים -
חדשנות קיבוצית).
מה שהיה ומה שיעשו, עם כל
הכבוד, הוא לא מה שיהיה, כמה
המאפשרות לבחירתכם

העבודה בלול, תשאלו את הולנדים. ככל שהיא
 אולי, קשה פיזית, במאמץ אינטלקטואלי אין היא
 ברכה. שנה שעסקו אפוא ידיו של הולנד
 בייצור, יכול מוחו להתחנף להדחף, אבל כדי
 להחיות, להעמיק ולהניע עד כדי התחיות
 פרוגרמה חדשה לקיבוץ, ולו גם היולית למי, לא
 תספיק רק חירות המוח. לשם כך נחוצה גם אש
 הלב ודרושה, כמובן, גם מידה רבה של איתנות.
 יורם בוגניק, שפעם ערך את "שדמות" והיום
 הוא לולן בחולדה, יש, מן הסתם, גם מוח וגם מאלה.
 אילו יד ניוון בכומר הרטוב של חבר אחר
 בקיבוץ, ידו היה לעקור הרים, אלא שלשנו של
 בוגניק לא היכירו אינו מדיכין את קצב מחשבתו
 ועצמת דעתו, ולמעשים, נסיעות העירה, כתיבה
 ופועליו.

עורבים: ארנון לפיד ויעקב לור
משותפים: עמרים כהן, סימה כהן,
 ערד ליפשיץ, אהוד דר, ויה שילה, דינה
 רבין, שלמה גלור, חמר רז ורובין ילי
יועצים: גרש: דוד דביר
מחברים המערכת: רותי קרוש
עלמי המערכת: בועז לניר ומאיר פרטוש
מדיניות: זהה קוטב
הערכת תוכן: אהוד
רד חומה ומגדל 2: 67771 ת"א
טלפון: 03-788833
מען למכתבים: שק רואר נעול 61999
 חזק הערכת על אחריות העיתון כל
 וביטחון העיתון שמות

שיחות עם שותפים פרטנציאליים, יש לו זמן רק
 בין שיווק להקט עופות אתה לקבלת האחרות.
 כלול.
 מה בכליות הספיק בוגניק לעשות לקידום
 העניין הזה הפרוגרמה הזאת, בחודשים האחרונים
 הספיק, כמו רבים, להניח תענוגות הקיבוץ על
 רשימתו המחסית של משה שני - (ה...ישנה
 איו תחושה כואבת, שאנו נמנעים במסינה
 ועלולים להיפגש למגור מפגר בחברה הישראלית
 מי שחושב, שהסיבות לכך הן רק, בכללות אדירית,
 בלא ושות', נפילת מחירי הכותנה, וכו', שיבוסם
 לו, לדעתו, יש איוה קשר עמוק בין סימני הסכנה
 לליקויים פנימיים כשיטה עצמה, לא בחיבוריה
 שלה, בפרקטיקה, ...היא יש לנו אומץ לחשוב,
 לפחות, על התגלות יוצרת לתנאי הסביבה של
 סוף המאה ה-20, או שגם נוח יותר להישאר
 חלילה, עם זכרון של פרק היסטורי מפורא
 בתולדות הציונות, המדינה, הקהילה
 הקומוניסטית - הספיק לצלצל ואחר כך בלא
 למערכת, הדף הידוע, ולהשפיע, שם, מרדנות
 מרדנות, הגדרות מנוגדות על מצבו של הקיבוץ
 והצעות בלתי-מנוגדות להבדלה, הספיק לשוחח
 עם כמה אנשים, שאילו הם בראש אחד אחר
 והספיק אפילו, ביום ד', 22 באפריל, 8:00
 במוקד, להפגש עם יאיר שביט מהמכון לייצור
 אוניברסיטת תל-אביב.

כמה מן הדיבור והגורל של מוחים בפיתחים.
 קוטרם נצחים, מרי נפש כרטיסים, עצאם גבאים,
 המתגוררים בקיבוצינו, כמה מהם הרוחני עד כדי
 כך, כלומר, הניעו לפתוח של שביט, שקעו בכאב
 במשרד, שלט בלוק כתיבה חזק של מוכן אחר
 כלשהו לתערובת הוללה, כשם שעשה בוגניק אותו
 יום, לקראת מכתוב כבודייראש וכבודייראש, אני חוש,
 משוכנע, שהתנועה הקיבוצית נמצאת במשבר.
 נכון, חמיר ויביר אצלנו על משרד אבל הפעם הוא
 אינו זמני וכן חלוק, המשרד הוא בסיס ופירוש,
 חוסר יכולת להתמודד נכון עם מציאות קיימת ומה
 שחשוב יותר, שהליקויים והעדר תחושת אינ
 תוצאה של איוה קלקול קונקרט או פאשלה של
 איש או מחלקה או הגנה אלא הם נוגעים בבסיס
 בסטרוקטורה של המערכת, הגיע הזמן לדבר על
 דברים שלא דובר בהם עד כה, לא, איננו מאוכזב
 מן השיטה השיתופית, היא שיטה טובה והוכחה
 עצמה כעבר, אלא שיש להתאמת לתנאים חדשים
 והה צריך להעשות מכבר.

אחת מבניות המפתח היא שרבים תומכים עדיין
 את הקיבוץ כעדה, ומתיחסים אליו כך, בעוד שאין
 ספק, שהקיבוץ כיום הוא קהילה, ואיש אינו מעז
 להוציא את המסקנות הנובעות מן ההתפתחות
 הזאת, באנסמבל הערכים-המשותפים של הקיבוץ
 ניקים לחי שירי, איננו נרש שיש להוציא להחליף
 ערכי מוסיוניים, לא, המערכת, פחות או יותר,
 מקובלת עלינו, אלא שהיחוס והדגשים בין הערכים
 חייבים כשינוי, במלים אחרות, הקונפליקט בין
 השיחון וסמכויות הכלל לבין חירות וריבונות
 הפרט בקיבוץ היה מתמדי, וישיאם גם להבא, אבל
 הגיע הזמן, לדעתו, לעצב לו איוז חדש, אני טוען,
 כמובן, שמשקלו של המרכז חושני צריך לעלות
 על חשבון הראשון, בהכללה, אני סבור שהאיוז
 הנוכחי איננו מתאים יותר ומזוהה מקור להרבה
 מתחולאיו, פעמים רבות אני שומע את התגובה
 המוחלטת.

תצוגה מרהיבה
של סטריאו 1987
מבחר מערכות ורמקולים
מבחר קומפקט דיסק
 JVC, ROTEL, YAMAHA,
 ONKYO, MARANTZ,
 AIWA, LUXMAN
 WHARFEDALE,
 PIONEER, JAMO, JBL,
 BOSE, TEHNICS, BEW,
 ואחרים...
מעבדת שירות ותיקוני מערכות ורמקולים
סטריאו
איחד לאורך שנים!
 הרצל 59, חיפה, טל. 671273

האופיינית, אבל אז זה כבר לא יהיה קיבוץ. על כך
 אני אומר, קיבוץ זו מילה מופשטת, השאלה
 המכרעת בעיני היא איו שיטה ומה יתרום לקיומה
 ולשגשוגה של הקהילה בה אנו מדיבים, אם
 אפשרית נוסחת קיום אחרת שתתרום להישרדותה,
 אני בעד, אינני פחד.
 יאיר שביט, קוראים למה שאתה מציע
 הישרדות באורש?

היכה על גבול הנירופיות
 מה שאפשר לשבט
 לראשונה אותו בוקר
 לומר רבר מה, להשחיל
 את אמירתו הלאקונית,
 הגדרתו המפוצלת,
 הייתה כניסתו המתאזרת
 למשרד של איתן ביבי,
 דוקטורנט במקדוניר
 לוגיה מנהל מפעל נתיבי הלי, חייל יחיד, בשלב
 זה שצליח בוגניק לגייס אל צידו.
 עתה, משאמר יאיר מה שאמר, התחורג גם פשר.
 המלים שכתב, נערך יתכונ, בלודר, כחול, ברויות,
 בברדל, בדפים שלפניו, שעה שהרצה בוגניק את
 דבריו.
 כל אותה שעה גם נוסכה חיתה על פניו של
 שביט ארשת של מי שכבר שמע את כל הצירוף וכל
 הגדרות-המצב של התנועה הקיבוצית, כנובע
 מתפקיד ידוע ומרדך למערכת במצבי משבר
 המשתמש בלתי-איוויות של פיתוח איגוני ותי
 אוריות חברתיות, שקשורות במצבי קונפליקט.
 בין אם מדרה שביט עם הרגאם והכיוון שמביע
 בוגניק, בין אם אינו, אין הדבר ניכר בו, הוא כאן
 כדי להאזין, כדי לתרגם את כישיו המצוקה
 להגדרות מתחום הסוציולוגיה (במשך ירש גם
 לפסיכולוגיה וכדו', לבסוף, גם להעניק כמה עצות
 טובות להמשך המגוונות.
 איתן ביבי מיד אחרי שקראתי את המכתב של
 בוגניק לגוף הירוק, והמתי אילו טלפון וברכתי
 אותו, יורם כתב שם ששנר עורר בוגניק שלי על
 ושאר רוצים להישרד יש לעשות משהו, ולא
 להתגבל על מי שואמר את הדברים דוגרי.
 אני מסכים כמעט עם כל מה שאמר יורם.
 הכמעט, נובע מהבדלי ניסוח והכרלי מוצא.
 איננו כן קיבוץ, אני בתימי, אחר כך אשדור,
 שחצונית לגרעין של המהות-העולית כי חפשיית
 דרך לקיבוץ, אין לי, אפוא, רקע, ידע ונסיון כמו
 שיש ליורם, אבל שנים אני נאבק בקיבוץ שלי על
 הנקודות שהעלה יורם, מנסה לחזר בדברים והגלה
 לבסוף שזה בלתי-אפשרי, יש לי הרגשה
 שהמערכת, - התנועה, האנשים, הרוח, -
 מנסה להקפיד ולשמור את הקיבוץ כמו שחוא,
 להציגו כמטרה ולא כאמצעי, בעוד שאני, מיום
 שהגעתי לקיבוץ, ראה בו חושש שהוא צריך
 להיות אמצעי ולא מטרה.
 אופיו ואומר, שכמבנה הקיים של התנועה
 הקיבוצית, אי-אפשר יהיה לפעול לשינוי ולחיות
 דברים, עובדה, שגם אחרי שהספנו לו ושמ, אל
 הצליחה התנהגה שלנו להתארגן, לא לכלכלית לא
 חברתית, והיא במצב של חוסר אונים, ובמצב זה
 לא יכול לקום איוה נגדל שיסחוף את ההמונים
 אחריו, נחוצה פרוגרמה, צריך להחליף מאלף,
 להחליף את המערכת.

נבולות שפיות הדעת
 יורם כשאלם בול
 טוען שהקיבוץ הוא מסין
 המחלול, אורגניזם, אי
 מתקבל בכל נפשי וזה
 טוען גם שאי-אפשר לה
 לזכור ביוקיו באופן מקרי,
 זה נכון לגבי עתה אבל
 אנוהו חיים בקהילה
 שחוקי המערכת שלה אחרים, אינו רוצה להרחיק
 לבת, אבל לדעתו, המערכת שלנו מתפקדת על
 גבול מה שנקרא שיוך מערכות, קת, למשל, את
 נושא ההתיישבות, קיבוץ אנום כיס את הר
 חברות, והיא במצב של חוסר אונים, ובמצב זה
 עמשה ואני רואה מקורב איו שביט מוכיח מנושא
 קראתי דר"ה של ישיבה מוכיח מוכיח מנושא
 ההתיישבות והבעיה, איו לומר, אינו ודוקא
 לעצם, גומרים ורובים-פעלים, גם במשך וגם
 ארנון לפיד

יורם בוגניק:
 קיבוץ, זו מילה
 מופשטת
 השאלה
 המכרעת
 בעיני היא
 איו שיטה
 ומה יתרום
 לקיומה
 ולשגשוגה
 של הקהילה
 בה אנו
 מדיבים, אם
 אפשרית
 נוסחת קיום
 אחרת
 שתתרום
 להישרדותה,
 אני בעד,
 אינני פחד.
 יאיר שביט,
 קוראים למה
 שאתה מציע
 הישרדות
 באורש?

חבר
 נבנת ביטוח שחיה חדשה
 שיוון ביטוח שחיה שנות
 עיוון ביטוח שחיה ב- P.V.C.
 בתהליך חדשני
 ממונים לייכוד וחיסוי המים
 ביטוח עשוי (קווינס) וסאונות
 אספקת ציוד וכימיקלים לבריכות
 חשמל
 עור ותפוח עולמי של תדולפין -
 דובוט לניקוי אוטומטי של קירות
 וקרקעית בריכות חשמל
 בנין מרכזים, הרצליה מיתוח
 052-555436, 052-555244, טל. 2020, ת.ד.

נחמן רז: אנשח לכל פריצה
 בחיפוש אחר שביט מוצא-אשרי מתחשק המילכוד המהלכת בחצרות
 הקיבוץ, עולים נסיונות שונים להציע כונו פתרון.
 המשותף לכל ההצעות האלה נובע מכמה גורמים, המנסות לאחר את
 גורמי המצוקה הפנימית, זו איננה נובעת מעצם הגורמים היסודי, שהן
 תקפות ומקובלות על מציעי ההצעות ומחפשי המוצא - אלא לא-
 התאמתה של השיטה, הבאה לבנות את רפוס' החיים, ואת ההדורים
 המעשים של הגשמה העקרונית והערכים האלה, בחיים הממשיים.
 שאלה של יישום, הלא כך אומר יורם: איננו נאוכזב מן השיטה
 השיתופית, היא שיטה טובה והוכחה עצמה כעבר, אלא שיש להתאמת לתנאים חדשים, והה היה
 צריך להעשות מכבר.
 עיקר ההתאמה, שאותה מבקשים, היא באיוז חדש בין מעמדו של היחיד - לבין כוחה
 וסמכותו של החברה, המגמה, אפוא, היא להרחיב את מידתו העצמאות של היחיד, להקטין את
 תלותו והחיות שלו באחרים ובכל זאת לשמור על זיקה של קשר ושל הרדיות ביניהם.
 כפשוטו - שיתוף במינון אחר.
 כאשר מוכרז על "קהילה", כשלעצם העכשווי בהתפתחותה של הקבוצה ובניגוד ל-עדה -
 שאפיינה את השלב הקדם-ראשוני, הכוונה, כנראה, לעבודה, שגרילה ההתגוננות והמורכבות
 ותחתיה הליכות והסנסונגיות ביחסים שבין אדם לחברו ובין הפרט לחברה.
 אין זה עוד ציבור של אנשים, שרעיונות משותפים, המבטום על מטרות ודרכי חיים מדיכיים
 אותם, מנחים את ההלכותיהם ונחיתים טעם ומשמעות למעשיהם.
 עלינו יש לפרוץ את טבעת החנק של אי ההלימה בין הסדרים בין הסדרים לתהליכים וצרכים.
 כל מי שמבונן בהתפתחותה של הקבוצה, יכול להיווכח כי זה, אכן, התהליך המתרחש בה
 כל השנים בתחום הצריכה - הפחתת תלותו של היחיד בבליית-מקור והגדלת תחומי הבחירה
 ההפשיה והעצמית; העברת יותר ויותר תחומים בקטע זה לשיקולו של הפרט, לטעמו, לצרכיו.
 כך בתחומי לינת הילדים ומעמד המשפחה ותפקידיה בבחירת המקצוע, כך בבחירת תחומי
 הלימודים, זה בביה"ס הן בלימודים שלהם ביה"ס התיכון, ואפילו... בבחירת העיתון היומי.
 נשאלת חמיר השאלה, עד כמה חמיר אפשרי, רצוי ונכון להקלה לבנות את חיה מבלי לקבוע
 שום סייג ומגיל להציג שום תביעה לחבריה, עד כמה ואיו היא מוכל לקיים את עצמה כקהילה
 או תחיר לחבריה, עקרונית ומעשית, לקבוע בעצמם ולבדור מה, איו והוכיח יאיר ויעבדו.
 לשון אחרת עד כמה מן ברחב חירות ליחיד - אי-אפשר עוד את עצם קיומה של הקהילה
 כחידה בחיבה, שחייבת למלא פונקציות כלכליות (פשוט להתפרנס) חינוכיות, תרבותיות
 ולאומיות?
 בכלל - האם קיומה של הקהילה קשור ונשען על עבודתם והכנסותיהם של חבריה, או שחיי
 הקהילה לא היו בגינים עוד על משקש-משתוף, כמקור הפרנסה הראשי, והיחידים של כל חבריה,
 ולא על חברה, לקובעת יד מה ואיו לעשות והיא איננה אלא מקום מגורים? ישוב קהילתי, שכונה,
 נשענים מקיימים שירותים משותפים ופעילויות משותפות כצורות במימים ובתחומים שיבחרו
 כהם מפעם לפעם.
 במלים אחרות: עד כמה נתת בין הייצור לבין הצריכה.
 על כך צריכים להשיב, שכאשר לתאר תמונה חברה אחרת וחדשה.
 עולות כמובן שאלות רבות נוספות, ביחס לעניינים כגון, עבודה ועבודה עצמית ועבודה עברית,
 האם אלה דברים של עיקר ושל ערך, מוסרי, אנושי ולאומי, שיש לשמור עליו ולחנך עליו, אם
 לא?
 האם רעיון ה-שוויח, כעוד שיש לחתור אליו, יש לו עדיין תוקף, או שהוא נטל מיותר, מעיה
 ומזוהי, שעבר ומנו והגיע שעתו לשכון בבית הגנים של קורות הקיבוץ, האותה והאיוז והריכוז
 האיש שאיננו משותף - עד כמה יש לקבל אותו כלגיטימי ומקובל והתמלול, שביאו ליתר
 נבנות לעשייה ולמילוי תפקיד - מדוע שלא יורם כבסם מימם, כחמירץ מקובל מדוע להורקק
 לביטויים מעורפלים כהטבות" ובנוסחים?
 אין לי כל ספק, חמיר צריך לערוך שינויים והתאמות של רפוסים וסידורים, כך שאנשים יחיו
 עצמם כטוב, במים ובמקום כנחור, ובו כונו צריך ללוות שינויים אלה במחשבה מתמדת, אם ועד
 כמה הם עומדים בקו המטרה הנדרשת של הקיבוץ והולמים את רצונם של האנשים החיים בו.
 הקיבוץ של היום איננו זה שהיה בשנות ה-30, או ה-40 ואף לא ה-60. צורתו השתנתה מאד,
 גם המושים על חיי האדם והחברה בתוכו, כיווני ההתפתחות ברויים, מבחנה של הקבוצה יהיה,
 אם תוכל להספיק ולהתקיים ולחיות, לא רק במקום שגרים בו, אלא בדרך חיים שחיים אותה
 על כל משמעותיה.
 לא הבנתי, מדוע סבור יורם שחפשיית שלי את המציאות אינה נכונה ומקשה עליו בבוזב
 כלשהו, מצד, אשמח לכל מריצה והתחשבות רוחנית וחברתית בקיבוץ ובתנועה, שתעלה את חיינו
 לשלב חדש, מתאים ונכון יותר, והגיע הזמן שיקומו אנשים, צעירים, כיווניים או מנוגדים -
 ויסעלו לכך בנעול ממש.
 אשר לשליטת-קיים, אלה לא קבעו אף פעם את כיוון רעיונות של תהליכי ההתפתחות
 החברתיים בקיבוץ, החיים עצמם מעלים צרכים חדשים וצרכים חדשים וצרכים חדשים על
 מי תהוות השונים והעולים במציאות המשתנה.
 האנשים אינם קובעים את התהליכים, הם לכל היותר, מנסים לפרש אותם, להשפיע עליהם,
 ולכוון את חיהם בהתאם.

כמה קטן כמה גדול!!
 דגם DIAMOND של WHARFEDALE
רמקול השנה באירופה
 * תצוגה מלאה של סדרות
 * Delta * CD - Series
 * 5 - Series * 7 - Series
 * מיטב מערכות הסטריאו
 * JVC * ROTEL * AKAI
 * LUXMAN * WHARFEDALE
 * B&W * MOREL * ONKYO
מכירה גם בהמחאות
אמנון סאונד אלקטרוניקס בע"מ
 רח' בוגרשוב, 42 ת"א * טל. 03-295620

מלון סטריאו

האשם תמיד

בקיבוץ "שום מקום" התקין בעל לבקשת אשתו מוגן בביתם, אף שידע שבמקומו של חורג מתקנון הבניה הקיבוצי, להצטרפותו, טען כי אשתו סובלת מבקיעות בריאותיות וזי המוגן יקל עליה. אשתו וועדת הבריאות לא אישרה את בקשתו. אשתו אכלה בלילה — כך טען — מורה עם מוקפתה וחס כי מתוכו לעזוב לה. כשהתבקש על ידי האספה להציג את המוגן, טרם ולמוכר הסביר בטון פגוע, כי אינו יכול להפקיד את אשתו לחסר ועדה מקיפה של שירותיו של התקנון.

הנאשם ניידו בכמה אספות ובכל פעם עורר סערות רוחות כשהחל מהדגש ודפדף לעבר המוכר, שבני מדיניותו הפייסנית, להסתפק בניגוי כלבו, ניסוח נאשם ללא הברקה חד-משמעית.

קבוצת הבריונים דרשה להטיל עונש חריף, עד כדי חוצאה מקיבוץ, אם החבר לא יתכנס למלא את חובות האספה, ולגבי ידיו של המוכר, יניג פומבי כעונש חריף ומספק. המבקשים להחמיר, ביססו את עמדתם בהתמקדות אידאולוגית וטענה כי כבוד הקיבוץ והמבנה האספה יפגעו ללא תקנה, אם המוגן יישאר בביתו של החבר, במהלך היריון אמו ממשוה מהם. אם לא נעניש אותו כחוגג, מחר אנו קם ועושה אותו דבר, מה יעשו לזי...

הדיון נמשך ואיש לא הניח על פליטת הפה חוץ, המאירה רובד נוסף במערכת החוקים שאנו גורמים בהם את חיינו. באמצעות כגון זו, נחשף הפן הסמוי של החוק, המעניק את המידע הנפשי של המוחק ושל המעניש, אלה, כך מוכר, אינם באים רק להציג גבולות כפני וולטנו ולהגן עלינו מפני הדוע שטמנו בהם (התנהגות לא נורמטיבית), אלא גם כדי להגן עלינו מפני עצמנו ומפני היצר הרע שבתוכנו — המוחקקים והמענישים.

מתגוררת תחת הבתנה, שהיה תקופת מה בקיבוץ, סכמה כזו וחסכיה כי לדעתה, כל המבנה החברתי-כלכלי של הקיבוץ, שנוי כה גאים בו, בני בעצם על עקרונות פשוטות ופרימיטיביות: רגשות שהתעוררה הקבוצת מעוררת אצל הבריה, טלו את

המכשיר הזה — אמרה — וכל המבנה הנחמד כמגדל קלפים יקרוס תחתיו. כשהחבר קיבוצים שומעים את האנקדוטה הזו, הם נוטים, בדרך כלל, להגיב בהסכמה ומתוך חזרתו עם האפיון הזה של חיייהם. המשותף לשני המקרים, שתוארו זה עתה, קשור להבנה בין מצפון חברתי-חיצוני ובין מצפון פנימי-אישי. בין תחושת אשמה שמוטלת מבחוץ ומצמצמת את האישיות ויוצרת טפוסים צייתניים או רכאונניים, לבין תחושת אשמה פנימית-קיומית, שמאפשרת לפרט לחיות מתוך פתיחות ויצירתיות ביחסים הבין-אישיים. אלה הן שתי תפיסות שונות של הפרט את עצמו ואת סביבתו וראשית ההתפתחות בילדות המוקדמת, כחצי השנה השנייה של חיי התינוק. לבדדו ההבנה בין שני אבות המושגים הללו מוקדשת רשימתנו הפעם.

חצי השנה השנייה לחייה, מתחיל אצל התינוק תהליך, המלווה אותו אחר כך לכל אורך

המכשיר הזה — אמרה — וכל המבנה הנחמד כמגדל קלפים יקרוס תחתיו. כשהחבר קיבוצים שומעים את האנקדוטה הזו, הם נוטים, בדרך כלל, להגיב בהסכמה ומתוך חזרתו עם האפיון הזה של חיייהם. המשותף לשני המקרים, שתוארו זה עתה, קשור להבנה בין מצפון חברתי-חיצוני ובין מצפון פנימי-אישי. בין תחושת אשמה שמוטלת מבחוץ ומצמצמת את האישיות ויוצרת טפוסים צייתניים או רכאונניים, לבין תחושת אשמה פנימית-קיומית, שמאפשרת לפרט לחיות מתוך פתיחות ויצירתיות ביחסים הבין-אישיים. אלה הן שתי תפיסות שונות של הפרט את עצמו ואת סביבתו וראשית ההתפתחות בילדות המוקדמת, כחצי השנה השנייה של חיי התינוק. לבדדו ההבנה בין שני אבות המושגים הללו מוקדשת רשימתנו הפעם.

חצי השנה השנייה לחייה, מתחיל אצל התינוק תהליך, המלווה אותו אחר כך לכל אורך

החיים, תהליך שאפשר לראות בו את הבסיס לייחוסים בין-אישיים.

כאשר התינוק בן החודשיים כועס, הוא שרוי כל כולו בכעס וכעסו צובע בצבעים קשים גם את סביבתו. אם נחזור לדוגמת התינוק, שקבל תרופה מרד מדי אמו (בשימתו הקודמת, הרי שסיבה אי הסכמה לקבל אוכל מידה, נעוצה היתה בכך שקשר אותה בעולמו הפנימי בטעם המר של התרופה שנתנה לו. לכן היא היתה שייכת לרע ולכן נמנע מלקבל ממנה אוכל. תינוק כשל יותר — כן שנה — הגיב אחרת כאשר קיבל תרופה מרד מדי אמו, אמנם גם הוא כבד וידן את התרופה החוצה אבל א"כ היתה לאם תחושה, כאילו התינוק מחפש את קרבתה יותר מאשר קרם לכן.

האשמה (האשמה) מתפתחת וזוהי למד לחיות אתה ולראות ששום דבר נורא לא ארע לאמו. עתה הוא הופך להיות אינפנטי לגבי תגובותיו ותגובותיו, כך הולך ומתרחק הקשר עם האם, שהיתה מסוגלת לעמוד ולהשריד מול שפף האגרסיה של בנה. להשריד משמע לא להגרר לנקמות, לא להבהל, לא להכנס לדכאון אלא לקבל את פרץ האגרסיה ולחזק את האהבה אותה. חלק מן ההתפתחות התקנית של התינוק, התהוותו של התינוק הקשור עם אמו וההזדהות שיש לו לבטא את האגרסיה שוב ושוב ובה בעת, להוויכוח כי אמו עומדת בגליון תוקפתו, מעמידים את הקשר שלו אליה ואת היכולת שלו לפתח קשרים עמוקים בעתיד.

פחד התוויה המרכזית בין רגשות רבות ומתחלפות, מרדנות את עצמנו הרגשות ועומקן. לאחר פרץ הכעס, התינוק מרגיש כשהוא רואה את אמו ורואה לפצותה, כאשר במקומה קשרים עמוקים בעתיד.

המבצע הגדול בארץ

סטריאו בחלקים ומחצוה בחצי המזרח

סטריאו	מחצוה	חלקים
290 ש"ח	270 ש"ח	270 ש"ח
148 ש"ח	148 ש"ח	148 ש"ח
148 ש"ח	148 ש"ח	148 ש"ח
148 ש"ח	148 ש"ח	148 ש"ח
148 ש"ח	148 ש"ח	148 ש"ח
148 ש"ח	148 ש"ח	148 ש"ח
148 ש"ח	148 ש"ח	148 ש"ח
148 ש"ח	148 ש"ח	148 ש"ח
148 ש"ח	148 ש"ח	148 ש"ח

הוא פוגש מישהו אחר, הפעם מאבא משמעותו העמוקה — חיקון הנקטת לזולתו. במצבו, הוא דומה למצב שבו נרגש המצפה לאחוריות ובדיו מתנה שעה שהיא מאור רצפה בה נהגה במקומה נאח לקיחה חבירה או במקרה יותר חמור — אפס תנועה מרדדת פתאום את כל התרגשות העיני שבה מתוכו לקראת הפגשה.

מתנדבת בקיבוץ הבינה רעית

שכל המבנה החברתי-כלכלי של הקיבוץ, שאנו כה גאים בו, בני בעצם על עניין פשוט ופרימיטיבי: רגשות שהתעוררה הקבוצת מעוררת אצל הבריה, טלו את

ההזדהות שהאם נותנת לתינוק להשתתף במסעו האגרסיבי שלו שוב ושוב מאפשרת לגלות את גבולות כוחו ואת המצאות התחושה לו ולהתמודד עם תדרותיו לגבי האהבה המתעוררת בו, כך ניתנת לו הזדמנות לפגוש את ייצורו ולהנות ממנו, ובכך עזר לו לפגוש את ייצורו ואשמתו.

כאדם, כמו בחינה, קיים מוטציה אנטית. אם ניתנת לו האפשרות לתקן את הנאשם פד האגרסיה, מתעורר בו הפוטנציאל הנפשי והידי. דוגמא: אביו של עידו בן השנה, הבטיח אבועו למי של בנו, עידו נשך קולת את האהבה הבית בבניו וידיד, למרות שלא נאמר לו שיש לששוק "לע" זאת עידו מצטנן, הוא כבד את חוסת את האגרסיה שלו ולהבין באני כזה שונה וקריבה ופיתח לגבי אינפנטי.

כל גננת מכירה את אותם הילדים בן שנה ומכיר ללא הבחנה ועל פניהם שפך דוד ניסראלי, ילדים אלה שומעים שוב ושוב א קולו של המצפון היצוני האומר שיש להרביץ, שזה לא נעים וכו'. כך הוא גם מביא את הילדים העוסקים במשחק ושרק לעית רחוקות נקלעים למריבה וגם אז מלו המהלומות, ניתן בקלות להבחין במעין רגלי פניהם וגילוי של אינפנטי, והבטחיה שנוצרה המריבה היו סבירות, עצמות תוקפתם נחמה מכלי שהפסידו ספוטנציאל, והנחת אינה זרד למשך להם במצפון היצוני.

התליך מורכב זה מלווה אותנו לאורך חי והוא הופך, עם השנים, להיות מעין חוקים וזוהי הדרך למימוש של הפוטנציאל המצפוני שבו כל אחד מאיתנו. מצפון אישי ופנימי יולד איש חוק שאנו אסור, זוהי האינפנטיה החברתית שלנו והמחנה את התנהגותנו הבין-אישית, ולכן את המתגברת, שסכמה את שהותה בקיבוץ, וזו שהקייבוינו נבוי על רגש אשם של חרפה, חש מהו המסגר את האהבה במערכת האשמה את בהתחללות רוקיבנות יותר, היא לא הבהל בהבדל המהותי שבין רגשות אשם ואינפנטיה. היא חשבה שהחברים בקיבוץ חיים כשור ומרד וקהל, למשל ולכן הם כה צייתניים אבל לא הבחינה כפן החיובי, החושף את האינפנטיה של החברים שביבוצם ורצונם הפנימי להיטיב עם החברה שהם חלק ממנה.

כמתגברת, כן גם אותו החבר, שרש עזר קשה למתקין המוגן הנורד, גם את ההתחללות חבירו כאל אנשים לא בשלים, שצריך להחליש פן יפרקו כל עול.

בשלותם האישית של חברי הקיבוץ גמישותה וייצובותה של תמותת הקיבוץ שהפנימו, הם שיקבעו, בסופו של דבר, את ההתחללות היתה טובה יותר לגבי הקיבוץ

צריך היה להחמיר יותר, חצי השנה השנייה לחייה, יש לנושא שאנו רוצים כרישיה זו, השלכות מעמיקות על כל מה שקשר ביחסים הבין-אישיים ולכן נעשיר עוד במשמעויותיו הנוספות ברישומנו הבא.

הקיבוץ נמצא במצוקה כלכלית, גם שם, ברפנה היה קבוצה "סטודנטים" העוברה, גרה בקיבוץ ומאיישת בעיקר את משמורת הלילה. משלל רוח, מרכז המשק, מורה כי מורכב בפעלים שכירים יזורים ואחרים, קבוצה קטנה וסולרית, מפעל הנעלים של רפנה "בולע" מדי יום 170 עובדים, אסיפת הקיבוץ שנדרשה לנושא כוח האדם במפעל החליטה על ריכוז מאמץ הכולל, ייעול וצמצום שירותים, עבודת שבתות במפעל וגיוסים רבים. למרות זאת חסר עריין כוח ומי של 70 איש המאויש ע"י מתנדבים "סטודנטים" שהחלם בלבד אכן לומד במכללת תל-אביב.

ערב בא לעבודה

מה יעשה קיבוץ שמפעלו עתיד ומשגשג, עבודה למצויי יורדות כנשם ברכה והוא משוער לזרעים עובדות מתנדבים, כמעט אין בנמצא. עבודה שכירה — מוקצה מחמת תקנון הקיבוץ, אם יעסיק בני קיבוץ נשנת חופש, יטלו עליו סנקציות תנועתיות מה עושים ממציאים נוסחה חדשה, עבודה שכירה כלבשו סטודנטים, ישראליים מחזיקים קבוצות של צעירים ישראלים (יהודים ושאבים כאלו) המתגוררים בקיבוצים, עובדים משמורת ארוכות במפעל ומתחלפים אות לחצי שנה לערך. קוראים להם סטודנטים הקלה גדולה.

אם עבודת הסטודנטים פטרה בעבר את החברים מעונשם של יוסי סטיינברג ופוחים ואסיים אחרים, לפחות חלקית, בא הלאץ במפעלי התעשייה, ועשה את שלו, לאט לאט אך בהתמדה החלה נדירת סטודנטים מהמטע, לאשור עמדות ייצור במפעל הקיבוץ, התברר כי רבים מאלו שנחשבו לסטודנטים לא חשבו את ספסל הלימודים כלל, והעדיפו להמשיך ולעבוד בקיבוץ, גם קשיי התחבורה במקום נעושים למשמורת ערב ולילה, באו על פתרונם כאשר נמצאו עוברים מגורים בקיבוץ, הרי לכן עבודה שכירה של שנות ה-80 המאוחרות: לא עוד סטודנטים בחופשת הקיץ, אלא קבוצת צעירים שכירים הגרה ועוברים בקיבוץ ללא הגבלת זמן, החרוצים שבהם עובדים במשמורת ארוכות ורווחות גאים, גם הניכוי עבור מגורים, כלכלה וכו' וזו מועד ושני הצדדים שבעי רצון.

חמור, חמור מאוד

בקיבוץ 7, במחלקת התכנה של הקיבוץ הארצי, נאנח יוסי עמיר רכו המחלקה: "אח, כטוחה ברכת בשטח באיזה חמור, חמור מאוד, חמור מאוד". לגופו של עניין מכיר יוסי עמיר, כי בניגוד לתחושת הקודרות מאשחק, מוצפים מפעלי הקיבוצים חומנות, בעיית כוח האדם בקיבוצי התעשייה חריפה ומחייבת פתרונות מדיים, לא תמיר מתאימים הפתרונות לרוח החלטות הקיבוץ, מחלקת התכנה החברה מתגרת לפתרונות כאלו, ותמפל בתופעה כפי שמופלת העסקת בני קיבוץ בשנת חופש, נראה כי, התופעה תחייב את מח' והתפוצה.

קיבוץ התעשייה יצטרכו למצוא פתרון אחר לבעיית כוח האדם כאשר הדרכים המוצעות לה הן: שותפות עם קיבוץ אחר, העסקת חברים מקיבוצים אחרים ועוד צירופים קיבוציים מכליליים על הדעת.

אנו מביעים התנגדות תקיפה, נקיים כנושא בידור עם הקיבוצים ונעשה הכל להפסקת התופעה", מסכם יוסי עמיר.

מסביר כי מצב כוח האדם במפעל "סטודנטים" כה חמור, עד כי לא נותרה ברירה אלא לשכור כוח עבודה ישראלי הגר במקום ומצא מחוץ לכל מסגרת מקובלת בקיבוץ, למרות היותו "סטודנטים" מסכים עמי למסוף דוד כן שלום כי מורכב בעבודה שכירה.

עסירם טל, רכו כוח העבודה בעמיה, משיגים כי תהיה התעשייה בקיבוץ והפעלת מערכת הייצור 24 שעות ביממה, חייבה פתרונות נוספים על אלו שהיו בעבר, וזאת, לאחר שצמצו האפשרויות בקיבוץ עצמו, אנו מתעשים עבודה שכירה איכותית ולא מתגברים מודמנים, מורכב על עבודה מספיקה, בקיץ נעזרנו במספר גדול של סטודנטים במטע ובמפעל, ומאז נמצאת אצלנו קבוצה קבוצה של 10-11 בנות, הן נדרשות להשתלב בחברת הצעירים, להסתלב לסגרת החיים הקיבוצית, הבנות עובדות רק במפעל ולא מוצאות לעצמן שירותים.

מצפון הקיבוצי של עמירם בכל זאת מייסדה, אני מוטרד מהאפשרות שעבודת הייצור במפעל תעבור במקום או במאור לזיי שכירים, זהו תהליך מסוכן, הוא מקובל עלי כפתרון זמני, הסכנה בתחרות ומניסם שהם עלולים להיחשב שבים, אני מודאג מהאפשרות שליר מפעל גדול, יהיה קיבוץ, גם כנעלי רפנה" של קיבוץ רפנה, מפולת רעיונית, המפעל משגשג, היצעים רבים, התפוקה כהתאם, ההכנסות כלי, אולם רותית יהל

הקיבוץ נמצא במצוקה כלכלית, גם שם, ברפנה היה קבוצה "סטודנטים" העוברה, גרה בקיבוץ ומאיישת בעיקר את משמורת הלילה. משלל רוח, מרכז המשק, מורה כי מורכב בפעלים שכירים יזורים ואחרים, קבוצה קטנה וסולרית, מפעל הנעלים של רפנה "בולע" מדי יום 170 עובדים, אסיפת הקיבוץ שנדרשה לנושא כוח האדם במפעל החליטה על ריכוז מאמץ הכולל, ייעול וצמצום שירותים, עבודת שבתות במפעל וגיוסים רבים. למרות זאת חסר עריין כוח ומי של 70 איש המאויש ע"י מתנדבים "סטודנטים" שהחלם בלבד אכן לומד במכללת תל-אביב.

ערב בא לעבודה

מה יעשה קיבוץ שמפעלו עתיד ומשגשג, עבודה למצויי יורדות כנשם ברכה והוא משוער לזרעים עובדות מתנדבים, כמעט אין בנמצא. עבודה שכירה — מוקצה מחמת תקנון הקיבוץ, אם יעסיק בני קיבוץ נשנת חופש, יטלו עליו סנקציות תנועתיות מה עושים ממציאים נוסחה חדשה, עבודה שכירה כלבשו סטודנטים, ישראליים מחזיקים קבוצות של צעירים ישראלים (יהודים ושאבים כאלו) המתגוררים בקיבוצים, עובדים משמורת ארוכות במפעל ומתחלפים אות לחצי שנה לערך. קוראים להם סטודנטים הקלה גדולה.

אם עבודת הסטודנטים פטרה בעבר את החברים מעונשם של יוסי סטיינברג ופוחים ואסיים אחרים, לפחות חלקית, בא הלאץ במפעלי התעשייה, ועשה את שלו, לאט לאט אך בהתמדה החלה נדירת סטודנטים מהמטע, לאשור עמדות ייצור במפעל הקיבוץ, התברר כי רבים מאלו שנחשבו לסטודנטים לא חשבו את ספסל הלימודים כלל, והעדיפו להמשיך ולעבוד בקיבוץ, גם קשיי התחבורה במקום נעושים למשמורת ערב ולילה, באו על פתרונם כאשר נמצאו עוברים מגורים בקיבוץ, הרי לכן עבודה שכירה של שנות ה-80 המאוחרות: לא עוד סטודנטים בחופשת הקיץ, אלא קבוצת צעירים שכירים הגרה ועוברים בקיבוץ ללא הגבלת זמן, החרוצים שבהם עובדים במשמורת ארוכות ורווחות גאים, גם הניכוי עבור מגורים, כלכלה וכו' וזו מועד ושני הצדדים שבעי רצון.

חמור, חמור מאוד

בקיבוץ 7, במחלקת התכנה של הקיבוץ הארצי, נאנח יוסי עמיר רכו המחלקה: "אח, כטוחה ברכת בשטח באיזה חמור, חמור מאוד, חמור מאוד". לגופו של עניין מכיר יוסי עמיר, כי בניגוד לתחושת הקודרות מאשחק, מוצפים מפעלי הקיבוצים חומנות, בעיית כוח האדם בקיבוצי התעשייה חריפה ומחייבת פתרונות מדיים, לא תמיר מתאימים הפתרונות לרוח החלטות הקיבוץ, מחלקת התכנה החברה מתגרת לפתרונות כאלו, ותמפל בתופעה כפי שמופלת העסקת בני קיבוץ בשנת חופש, נראה כי, התופעה תחייב את מח' והתפוצה.

קיבוץ התעשייה יצטרכו למצוא פתרון אחר לבעיית כוח האדם כאשר הדרכים המוצעות לה הן: שותפות עם קיבוץ אחר, העסקת חברים מקיבוצים אחרים ועוד צירופים קיבוציים מכליליים על הדעת.

אנו מביעים התנגדות תקיפה, נקיים כנושא בידור עם הקיבוצים ונעשה הכל להפסקת התופעה", מסכם יוסי עמיר.

מסביר כי מצב כוח האדם במפעל "סטודנטים" כה חמור, עד כי לא נותרה ברירה אלא לשכור כוח עבודה ישראלי הגר במקום ומצא מחוץ לכל מסגרת מקובלת בקיבוץ, למרות היותו "סטודנטים" מסכים עמי למסוף דוד כן שלום כי מורכב בעבודה שכירה.

עסירם טל, רכו כוח העבודה בעמיה, משיגים כי תהיה התעשייה בקיבוץ והפעלת מערכת הייצור 24 שעות ביממה, חייבה פתרונות נוספים על אלו שהיו בעבר, וזאת, לאחר שצמצו האפשרויות בקיבוץ עצמו, אנו מתעשים עבודה שכירה איכותית ולא מתגברים מודמנים, מורכב על עבודה מספיקה, בקיץ נעזרנו במספר גדול של סטודנטים במטע ובמפעל, ומאז נמצאת אצלנו קבוצה קבוצה של 10-11 בנות, הן נדרשות להשתלב בחברת הצעירים, להסתלב לסגרת החיים הקיבוצית, הבנות עובדות רק במפעל ולא מוצאות לעצמן שירותים.

מצפון הקיבוצי של עמירם בכל זאת מייסדה, אני מוטרד מהאפשרות שעבודת הייצור במפעל תעבור במקום או במאור לזיי שכירים, זהו תהליך מסוכן, הוא מקובל עלי כפתרון זמני, הסכנה בתחרות ומניסם שהם עלולים להיחשב שבים, אני מודאג מהאפשרות שליר מפעל גדול, יהיה קיבוץ, גם כנעלי רפנה" של קיבוץ רפנה, מפולת רעיונית, המפעל משגשג, היצעים רבים, התפוקה כהתאם, ההכנסות כלי, אולם רותית יהל

צריך היה להחמיר יותר, חצי השנה השנייה לחייה, יש לנושא שאנו רוצים כרישיה זו, השלכות מעמיקות על כל מה שקשר ביחסים הבין-אישיים ולכן נעשיר עוד במשמעויותיו הנוספות ברישומנו הבא.

בשלותם האישית של חברי הקיבוץ גמישותה וייצובותה של תמותת הקיבוץ שהפנימו, הם שיקבעו, בסופו של דבר, את ההתחללות היתה טובה יותר לגבי הקיבוץ

צריך היה להחמיר יותר, חצי השנה השנייה לחייה, יש לנושא שאנו רוצים כרישיה זו, השלכות מעמיקות על כל מה שקשר ביחסים הבין-אישיים ולכן נעשיר עוד במשמעויותיו הנוספות ברישומנו הבא.

צריך היה להחמיר יותר, חצי השנה השנייה לחייה, יש לנושא שאנו רוצים כרישיה זו, השלכות מעמיקות על כל מה שקשר ביחסים הבין-אישיים ולכן נעשיר עוד במשמעויותיו הנוספות ברישומנו הבא.

הקיבוץ נמצא במצוקה כלכלית, גם שם, ברפנה היה קבוצה "סטודנטים" העוברה, גרה בקיבוץ ומאיישת בעיקר את משמורת הלילה. משלל רוח, מרכז המשק, מורה כי מורכב בפעלים שכירים יזורים ואחרים, קבוצה קטנה וסולרית, מפעל הנעלים של רפנה "בולע" מדי יום 170 עובדים, אסיפת הקיבוץ שנדרשה לנושא כוח האדם במפעל החליטה על ריכוז מאמץ הכולל, ייעול וצמצום שירותים, עבודת שבתות במפעל וגיוסים רבים. למרות זאת חסר עריין כוח ומי של 70 איש המאויש ע"י מתנדבים "סטודנטים" שהחלם בלבד אכן לומד במכללת תל-אביב.

ערב בא לעבודה

מה יעשה קיבוץ שמפעלו עתיד ומשגשג, עבודה למצויי יורדות כנשם ברכה והוא משוער לזרעים עובדות מתנדבים, כמעט אין בנמצא. עבודה שכירה — מוקצה מחמת תקנון הקיבוץ, אם יעסיק בני קיבוץ נשנת חופש, יטלו עליו סנקציות תנועתיות מה עושים ממציאים נוסחה חדשה, עבודה שכירה כלבשו סטודנטים, ישראליים מחזיקים קבוצות של צעירים ישראלים (יהודים ושאבים כאלו) המתגוררים בקיבוצים, עובדים משמורת ארוכות במפעל ומתחלפים אות לחצי שנה לערך. קוראים להם סטודנטים הקלה גדולה.

אם עבודת הסטודנטים פטרה בעבר את החברים מעונשם של יוסי סטיינברג ופוחים ואסיים אחרים, לפחות חלקית, בא הלאץ במפעלי התעשייה, ועשה את שלו, לאט לאט אך בהתמדה החלה נדירת סטודנטים מהמטע, לאשור עמדות ייצור במפעל הקיבוץ, התברר כי רבים מאלו שנחשבו לסטודנטים לא חשבו את ספסל הלימודים כלל, והעדיפו להמשיך ולעבוד בקיבוץ, גם קשיי התחבורה במקום נעושים למשמורת ערב ולילה, באו על פתרונם כאשר נמצאו עוברים מגורים בקיבוץ, הרי לכן עבודה שכירה של שנות ה-80 המאוחרות: לא עוד סטודנטים בחופשת הקיץ, אלא קבוצת צעירים שכירים הגרה ועוברים בקיבוץ ללא הגבלת זמן, החרוצים שבהם עובדים במשמורת ארוכות ורווחות גאים, גם הניכוי עבור מגורים, כלכלה וכו' וזו מועד ושני הצדדים שבעי רצון.

חמור, חמור מאוד

בקיבוץ 7, במחלקת התכנה של הקיבוץ הארצי, נאנח יוסי עמיר רכו המחלקה: "אח, כטוחה ברכת בשטח באיזה חמור, חמור מאוד, חמור מאוד". לגופו של עניין מכיר יוסי עמיר, כי בניגוד לתחושת הקודרות מאשחק, מוצפים מפעלי הקיבוצים חומנות, בעיית כוח האדם בקיבוצי התעשייה חריפה ומחייבת פתרונות מדיים, לא תמיר מתאימים הפתרונות לרוח החלטות הקיבוץ, מחלקת התכנה החברה מתגרת לפתרונות כאלו, ותמפל בתופעה כפי שמופלת העסקת בני קיבוץ בשנת חופש, נראה כי, התופעה תחייב את מח' והתפוצה.

קיבוץ התעשייה יצטרכו למצוא פתרון אחר לבעיית כוח האדם כאשר הדרכים המוצעות לה הן: שותפות עם קיבוץ אחר, העסקת חברים מקיבוצים אחרים ועוד צירופים קיבוציים מכליליים על הדעת.

אנו מביעים התנגדות תקיפה, נקיים כנושא בידור עם הקיבוצים ונעשה הכל להפסקת התופעה", מסכם יוסי עמיר.

מסביר כי מצב כוח האדם במפעל "סטודנטים" כה חמור, עד כי לא נותרה ברירה אלא לשכור כוח עבודה ישראלי הגר במקום ומצא מחוץ לכל מסגרת מקובלת בקיבוץ, למרות היותו "סטודנטים" מסכים עמי למסוף דוד כן שלום כי מורכב בעבודה שכירה.

עסירם טל, רכו כוח העבודה בעמיה, משיגים כי תהיה התעשייה בקיבוץ והפעלת מערכת הייצור 24 שעות ביממה, חייבה פתרונות נוספים על אלו שהיו בעבר, וזאת, לאחר שצמצו האפשרויות בקיבוץ עצמו, אנו מתעשים עבודה שכירה איכותית ולא מתגברים מודמנים, מורכב על עבודה מספיקה, בקיץ נעזרנו במספר גדול של סטודנטים במטע ובמפעל, ומאז נמצאת אצלנו קבוצה קבוצה של 10-11 בנות, הן נדרשות להשתלב בחברת הצעירים, להסתלב לסגרת החיים הקיבוצית, הבנות עובדות רק במפעל ולא מוצאות לעצמן שירותים.

מצפון הקיבוצי של עמירם בכל זאת מייסדה, אני מוטרד מהאפשרות שעבודת הייצור במפעל תעבור במקום או במאור לזיי שכירים, זהו תהליך מסוכן, הוא מקובל עלי כפתרון זמני, הסכנה בתחרות ומניסם שהם עלולים להיחשב שבים, אני מודאג מהאפשרות שליר מפעל גדול, יהיה קיבוץ, גם כנעלי רפנה" של קיבוץ רפנה, מפולת רעיונית, המפעל משגשג, היצעים רבים, התפוקה כהתאם, ההכנסות כלי, אולם רותית יהל

צריך היה להחמיר יותר, חצי השנה השנייה לחייה, יש לנושא שאנו רוצים כרישיה זו, השלכות מעמיקות על כל מה שקשר ביחסים הבין-אישיים ולכן נעשיר עוד במשמעויותיו הנוספות ברישומנו הבא.

בשלותם האישית של חברי הקיבוץ גמישותה וייצובותה של תמותת הקיבוץ שהפנימו, הם שיקבעו, בסופו של דבר, את ההתחללות היתה טובה יותר לגבי הקיבוץ

צריך היה להחמיר יותר, חצי השנה השנייה לחייה, יש לנושא שאנו רוצים כרישיה זו, השלכות מעמיקות על כל מה שקשר ביחסים הבין-אישיים ולכן נעשיר עוד במשמעויותיו הנוספות ברישומנו הבא.

צריך היה להחמיר יותר, חצי השנה השנייה לחייה, יש לנושא שאנו רוצים כרישיה זו, השלכות מעמיקות על כל מה שקשר ביחסים הבין-אישיים ולכן נעשיר עוד במשמעויותיו הנוספות ברישומנו הבא.

הקיבוץ נמצא במצוקה כלכלית, גם שם, ברפנה היה קבוצה "סטודנטים" העוברה, גרה בקיבוץ ומאיישת בעיקר את משמורת הלילה. משלל רוח, מרכז המשק, מורה כי מורכב בפעלים שכירים יזורים ואחרים, קבוצה קטנה וסולרית, מפעל הנעלים של רפנה "בולע" מדי יום 170 עובדים, אסיפת הקיבוץ שנדרשה לנושא כוח האדם במפעל החליטה על ריכוז מאמץ הכולל, ייעול וצמצום שירותים, עבודת שבתות במפעל וגיוסים רבים. למרות זאת חסר עריין כוח ומי של 70 איש המאויש ע"י מתנדבים "סטודנטים" שהחלם בלבד אכן לומד במכללת תל-אביב.

ערב בא לעבודה

מה יעשה קיבוץ שמפעלו עתיד ומשגשג, עבודה למצויי יורדות כנשם ברכה והוא משוער לזרעים עובדות מתנדבים, כמעט אין בנמצא. עבודה שכירה — מוקצה מחמת תקנון הקיבוץ, אם יעסיק בני קיבוץ נשנת חופש, יטלו עליו סנקציות תנועתיות מה עושים ממציאים נוסחה חדשה, עבודה שכירה כלבשו סטודנטים, ישראליים מחזיקים קבוצות של צעירים ישראלים (יהודים ושאבים כאלו) המתגוררים בקיבוצים, עובדים משמורת ארוכות במפעל ומתחלפים אות לחצי שנה לערך. קוראים להם סטודנטים הקלה גדולה.

אם עבודת הסטודנטים פטרה בעבר את החברים מעונשם של יוסי סטיינברג ופוחים ואסיים אחרים, לפחות חלקית, בא הלאץ במפעלי התעשייה, ועשה את שלו, לאט לאט אך בהתמדה החלה נדירת סטודנטים מהמטע, לאשור עמדות ייצור במפעל הקיבוץ, התברר כי רבים מאלו שנחשבו לס

לא בנוי לבכי

במלחמת ההתשה, פתאום פוף פוף, נפצע אורי אשכולי. אחריכך נולדה מיה, פגועת מוחין, אחריכך התגרשו. אחריכך היה מרכזמשק, מנהל בית הארחה, ובקרו בו יוה מנהל המחצבות. כסא הגנרלים יהיה לכורסת מנהלים. אשכולי, לא בנוי לבכי, המוטו שלו לתקוף את הכל במרץ ובשמחה

אסור להחזיק, למחות בימים אלה, ביקור בבית הארחה של כפר-גלעד, הבית טובל בים של פרחים מן הבר ומן הבית, צמחי תבלין ומרפא, ערב רב של ריחות וצבעים, הוא מונח היטב בינות ברושים ואורנים ונשקף ממנו נוף גלילי עוצרי נשימה, הוא יושן מאד אבל שמר וכמנצח טוב ויש בו לא מעט אודור וגאווה, עד שאם תפץ יגיד, מאחד החדרים, אחד מאדרי, השומר שלא הבין עריין נשקו, יהיה זה בכור המצופה.

ומש בימים אלה, לפני 20 שנה, נקרא אורי אשכולי כמו הרבה בחורים צעירים רבים לשירות מילואים שנמשך לחץ תקופת ההמתנה שבסופה פרצה מלחמת ששת הימים.

היום כשאורי אשכולי יושב על כורסת המנהלים, ובמקרה שלו אינה אלא כסא גילגלים, במשרד של בית-הארחה, הדברים נשמעים מפיו כאילו לא היו מעולם, ועליו רק לזרוח ביושב ובקצהו על איזו מלחמת שיתוף פעולה, או היו אלה מבשרי הקשר שטרם, עכשיו אלו צלצולי הטלפון, שלא מסייעים בחיבור התשובה ההגדרה שלו, הוא מספר, ישב משך שבועיים

בפרוסים ליד גמל התעופה בן-גוריון, את הפריצה ברום מסמס, בשל וריחות השריון והחיר, מכיוון שכן, ובשל עוד כמה סיבות, נלקח אורי אשכולי לירושלים, חטיבת הצנחנים, הסיפור ידוע, עולים בשירות גורלה וכשמגיעים בשעות אחרות מוצאים עוד דפאים, הגורם מתמקם בפאני העיר ובסביבות שתיים לפנות בוקר פורץ באוויר בית הספר לשוטרים, הקרבות, אנהו כבר יורדים, לא היו שבתיים, מטרות קור ומתהווים, 2 פלוגות שעלו לגבעת התחמושה, ספגו אבירות רבות ועם בוקר היה השטח כגריים שלג, החלה התקרבות לכיוון הגבעה הצרפתית, שיך ג'ראח, כדי לנקות את האזור מצלפים, בשעות הצהריים נכנס גורד 71 ועמו הכוחות הלוחמים כולם לעיר העתיקה וירושלים הייתה לאחת.

אורי, לא בכינו ליד הכותל, זה לא אנהו ואני לא יודע מי מן ככה שם, אנהו לא היינו עמוס רגשות היסטוריים-דתיים, רובנו לא הכיר את הכותל מלפני מלחמת השחרור, והחשיבות שלו לא הייתה בנפשו, מה שכן, היינו מחוטים מוטרם שינה ומעצבת על החברים שנפלו, כל הזמן הניעו בשורות על עוד הרוב, עוד נפגע... כך הכל זה התנהל מהר מאד, בשלבים הראשונים היה נדמה זה כמו תרגיל לכיבוש יערי.

משנה גורליטמי כזה

עם תום המלחמה ושירות המילואים שלאחריו, חזר אורי לביתו, כפר-גלעד, בור מסודר, נשוי, מתבונן ללמד, עושה בנרות, מדיד ומרכז את חברת הילדים, עריין נוסט לבקר אלמנות, משפחות ופצועים נפגש עם החברה באכזריות, אבל בסך הכל חיים שקטים.

ב'69 הוא נקרא לשירות מילואים בתעלה, עם ישראל, הוא מוכיח, היה אז בשאננה, לא הייתה הרגשה של מלחמה, ואילו בתעלה היו פשיטות של הקומנדו הצפוני, מאבקי לילה, יריות של צלמים — הכל היה שם, סגנון קור והכרנו, ביים שהגיעו נפתחה על המשימה, אש, סביבנו נפלו עשרות פצועים, עד שזה מסק, וכי, משך 19 יום, אהה למעשה פסיכי ורק סופם מרי פעם מחויר, וככה מוגדרים אורי בשני, ביום האחרון של המילואים, 4 לילה, הורדו לנו שמואכים את המילואים, ואת הייתה מכה קשה, באותו יום, הוחלט שלא יורם, לרוב המזל התקיים באותה שעה סיוור עיתונאים של "הערלם הזה" והם אמרו מה זה, צנחנים לא יורדים מה כאן, חופש ביקשתי את אחי היחידים לצאת מהבונקר ולהבין את הכלים, הוא לא יצא ואז יצא, אני יצאתי, אני שמעתי את הפגז נגיע ובמקום לשכב, הסובבני לחזור לבונקר והמגן התפוצץ לידי.

מזלם, אורי ביום אשכולי, לא העסיקה אותו המחשבה מה היה קרה לו והחילי הוא היה ידע ולא הוא אורי, החילי, אכן תהייר ברגיש אשמה כבדים ובה לבקר אותו בבית החולים. זה משנה גורליטמי כזה צוחק אורי, אבל איך אמר לעצמו אורי, לא היה יוצא לא היה נופל כלל מזה וזה מאד מורא אם אתה חושב שאי-רטיטו זה יכול היה גם לא לקרות לך, אבל המחשבות האלה זה רק כיוי להעביר את הזמן, לא איזה גורם סימבולי-משמפיע על משהו, כאן האירועים זה סימבולי-משמפיע, שום מילוסופיה. מהי זה מהיר, במשפחה בכך חיכו, ושמעתי אומרים בקשר להדיע, לקצין, העיר, שאורי

אשכולי נפצע קשה, ב'4 בבוקר כבר היינו מה נחתה ב"סורוקה" בארשבע, אורי כן בא חורשים, ככה בתיחולים, שמוטב לשכוח כי קצר וקשה של טיפול בפציעה עצמה ופגועת מוחין הרבה יותר של שיקום.

אורי, יש פצועים המתעוררים אחרי ניתוחם להם רגל אלה כינוי "אנטיגון", ציקציק ציקציק, להם רגל תחתית, בהתחלה הם מזהים את מותגים כמו כל דבר, אבל מבחינה נפשית הם נפגעים יותר קשה, כי להם זה בא כבוס אצלו נפגעי עמוד השררה, זה נופל עליך בדרגות, אמרו לי שיש רסיס, אמרתי יופי, נוציא את הרסיס, אחר כך לומדים כמה שזה מסובך, כי כל הן חושבים שעוד ניתן יהיה ללכת, לא מבנים את זה בכלל, בביה"ח אמרו, אתה תוכל ללכת בעזרת מכשירים, מה בחור ברא וצעיר כמו יודע על בעזרת מכשירים? ופתאום אחת מלה טל, הולכים, ולא רוקדים — אלף ואחת מכות יודע עליך.

"בימים כאלה מאד חשוב שאהה יודע שיש משפחה ובית וידידים, למרות שגם מי יודע שיש יוצא מזה, כל אחד מוצא את את החיוק שלו."

בביה"ח אמרו: אחת חונך ללכת בעזרת מכשירים, כמוני יודע על בעזרת מכשירים, ופתאום אחת מנלה שלא הולכים ולא רוקדים — אלף ואחת מכות יורדות עליך

היה ברור שלא צריך להפסיק אף אחד מהתוכניות להיפך צריך להתחיל איתן, נקטעה התוכנית ללמוד — נתחיל ללמוד בשנה הבאה, אהה נמצא בעיצומה של מלחמת ההתשה, לא לכן בא עכשיו שלב ארוך, מייגע ושגורי של שיקום, הכל לאו ובתדירה נשכח רגע אתה רואה דבר חורס, שלא תוכל לעשות, או שאתה שמת לחיובת שיש דברים שאהה כן יכול לעשות עם טיפה של רצון, נהיה למשל.

אשכולי שכונה בפי חבריו, שקצון, כלומר אהה שלא מסוגל לשבת רגע, נמצא כל הזמן בתנועה, לומר על בשר את גזירת התלות באחרים, הייתי יושב באוטו, מבקש מאשתי שתלך לקנות עיתון בקיוסק... כמה זמן לוקח לקנות עיתון? אני הייתי מתעצבן, כל המתנה הייתה עולה לי בנדיבות, אבל התוף האנושי, הנשמה, השכל, הבן אדם מסוגל לכל רואה אנשים היו במחנות ריכוז על אוויר או מה אני מדבר בכלל..."

אשכולי הוא בן 44, נוציא צעיר בחיבה מכמי גילו והאודיר הטובי בית הארחה, מוקד מה ומתמר בידידים רבים שליוו אותו ועזרו מלווים, והוא יודע היטב שלפחות לחלק מהם יש נגיעה ישירה לשיקומו, אחד הידידים אמר לי שיום יבוא, הוא מאמין, ואורי יקום וילך, כששכב בביה"ח לא היה יום שלא בא מישור לבקרו, מהמשפחה מבית.

אורי היה לי מגיד, נרגל לפני כמה שנים — יוסי יפה ז"ל, מהמשפחה התחרות של המדינה שלנו, מהבנים היפים שלה, שחונכים את הקיטל ואת הארבע, את החי והצומח — בן ארסו הוא נהג לבקר בבערי שוכי ולערוך איתנו קבלת שני, נהג מה לי להגיד, רבים היו באים, זה דבר שמושך בחברה שלנו, חברים שלא שוכחו את פעם, זמן קצר לאחור שהשתחרר מביה"ח, נסע אורי עם אשתו והבן טוב לאה"ח לשמור דעה רשמיא נוספת, משום שלא היו כמחנים שקיבלו את התשובה הסופית למצבם, ישועה לא באה להם משם, אבל, מכיוון שכן, עשינו טיול יפה מהן לחוף, בדרך חזרה אנוני — לא נעצור באנגליה מה קרה דבר לא התמצנו וחזרנו הביתה, אחר כך, לפי התוכנית, הלך אורי ללמוד באוניברסיטת ת"א כשאשתו עובדת כננת, 5 שנים שקד על לימודי תואר ראשון ושני בכלכלה ומנהל עסקים, ביתניים נולדה הבת מיה, יהיה פגועת מוחין, והיה בת 15, כמה שנים טופלה ע"י

מה שהוא לא עשה לא היה טובו זה, אם אתם לא מכירים את זה מוקיבוז השכן ולא יודעים מה קורה אצלכם.

הוריה בבית, אחר כך העברה למסד אנתרופוספי בארשבע, והיום היא במסד רומה בחול, מה חשב לו אלוהים כשהביא על אורי מלמעלה כמה פעמים אפשר להעניש ב"אדם?

אורי, אף פעם לא זוכר את עצמי יושב וחושב למה לי, למה לנו, דווקא, לפעמים, בבדיחות דעת עלה שמו של איוב, אני הרי צדיק, אמרתי, כזה חמוץ הייתי — לא מרמה, לא משקר, לא גונב, לא גואף, לא רוצח ופתאום — פוף-פוף, פשוט לא פייר, לא בנוי לזה, רק לעיתים רחוקות נתקם הגורל, כמו בפעם ההיא שבאתי למחנות לבקש אישור להליך של העברת מיה לחול, העליתי את הורש ופתאום — לא יכולתי לדבר יותר, עובדה שזה קרה שם ולא פה בראיון, לא משום שזה היה על מישור של תהנונים, זאת הייתה העברת אינפורמציה, תיאור הקושי עם מיה וקושי המשפחה.

מאז שחזר מהמילואים הספיק אורי, לא דווקא לפי סדר זה, לעבור במחצבות (פיננסים), לשמש מרכז משק, להתגרש ולנהל את בית הארחה, בימים אלה הוא מתעורר לעבור לניהול המחצבות, לפני כמה חודשים העביר את מיה למסד בגרמניה, אחרי שחישש עובדה את המקום המתאים ביותר, בעצמו, הוא נסע לאירופה עם מפה על הברכיים ושימה של 13 מטרות בתיקו, לפני כן הספיק להקים בעזרת ידידים וחברים, קרן שמפידותיה יהיה ניתן לשלם שני שליש מעלות אחזקת הבת במסד.

וכי לא יכול היה לבקש זאת מן הקיבוץ? אורי, לבוא היום ולהגיד, כשהמצב כל כך קשה לנו עזרה, זה בחלל נותן הרגשה לא נוחה, בכלל את יכולה להגיד מה יותר טוב מקיבוץ לטפל בילדים כאלה? אבל עובדה, כשהייתה מניעה הנה בחופשות היה לא פשוט כלל למצוא מטפלת, ועובדה שהקיבוצים כגוף שיועד להתארגן בדרבה שחיים, בגוש הזה לא הצליח להקים מסד משלו לילדים כאלה המצויים במעט כל קיבוץ, בארץ יש רק מסד אחד כזה והוא מסד גיל מסיים.

— וכל חבר קיבוץ יכול מתאים לקום ולהקים לו קרן? אורי, את רואה, עובדה, כך עושה חבר קיבוץ שלא רוצה להיות לנטל על החברה, למרות שלא יהיה ברידה אחת ולמרות שהתגמולים על

החברה זה נכס, חברות שנולדה בצבא, יש לה חברה מועברים ישירות לקיבוץ, אני לא יודע מה הקיבוץ היה אמר לי אם לא הייתה הקרן, אני הרגשתי שאין בי שולחן סמך על שולחן הקיבוץ, באופיי אני לא בנוי לכן שאבוא עם בקשות מיוחדות, אולי זאת עוד נכות של בן קיבוץ, ואולי דווקא לא.

חברות היא נכס
מי לא מכיר את הסיפור של אורי? אחד מחבריו, ע"ד אורי סלונים, ערך לא מזמן מסיבה לציון פרישתו ממערך הצנחנים במועדון "הקומקוט" בת"א, וביצע הורמנות זו להחרים את משתתפיה לקרן שהוקמה לסובת מיה, אורי, כל כך אהבתי את זה אבל זה כבר נעשה... היה נעים לפגוש חברים אך כשהתחילו להודיע במקול, התאספנו גם למסדה זאת, את הקטע של התרומות לא אהבתי, זה כמעט כמו שאהה הולך ברחוב לקבץ נדבות — כמעט, כאילו... והנה

לא זוכר את עצמי יושב וחושב למה לי, בבדיחות דעת עליה לפעמים שמו של איוב, אני הרי צדיק, אמרתי, כזה חמוץ הייתי — לא מרמה, לא משקר, לא גונב, לא נוף, לא רוצח ופתאום — פוף פוף, פשוט לא פייר

יומים אחרי זה מתקשרת ירידה שקראה על כך כעיתון ונזופת כי: יפה מאד מחבריהם הצנחנים שלך אתה מבקש עזרה, למה לא מחברים אחרים? והיא קישרה אותנו עם גבר אחת עתירת נכסים, אחר כך הייתה בעיה עם אישור לשירותי קבע של הבת בגרמניה, צלצולי לחברים, לא צלצלו לשגירות והיוו את העניינים.

חברות זה נכס, חברות שנולדה בצבא, יש לה חברה מועברים ישירות לקיבוץ, אני לא יודע מה הקיבוץ היה אמר לי אם לא הייתה הקרן, אני הרגשתי שאין בי שולחן סמך על שולחן הקיבוץ, באופיי אני לא בנוי לכן שאבוא עם בקשות מיוחדות, אולי זאת עוד נכות של בן קיבוץ, ואולי דווקא לא.

משמעויות עמוקות ביותר, כי אנשים עוברים רברים כאלה ואחרים, גם מלחמות, קשה מאד לעשות חברים — קל להרוס חברות.

בגלל ריכוז פוליטי, ולמרות שכבר נבוינו מכך עכבר, משפחות נפרדו וקיבוצים התפלטו, בגלל שאני תמכתי בפרס בריותי חבר מרכז מפלגה, אחר כרעי החליט שאני בוגד ויותר הוא לא מדבר איתי, הוא קצין בכיר ואני בסדר כ"ס, לפעם אחת בשעת ירידה מישור גייטס אחת, ואו הוא אמר — אהה, הנכה ההוא? כך מדבר קצין וחבר, לא בא להתנצל, זה הצד האפל של החברות.

נשארי לא מעט ידידים, אחד מהם אומר על אורי, הבחור הזה הוא דוגמה ומפת לאדם שלמרות המגבלות הפיזיות, נשא ונושא בתפקידים מכובדים בקיבוץ וחי אותם רק רקה ושעה שעה, הוא לא נותן לעצמו להישבר, למרות שיש סיבות טובות ורדי החברה הקיבוצית בכלל לא מפרגנת למישהו שנמצא במצב מיוחד, אחת היית להתייצב לפניו וידידים במיטבך."

באור צנוע אורי, מצידו הוא מיכן רק להוסיף שמוטב שלו הוא, וזה אולי הכי חשוב, לתקוף את הכל במרץ ובשמחה, לא לשבת בבית לבקר ולשקוע ברחמים עצמיים, ועוד הוא מבקש שלא נעשה ממנו מי יודע מה, לא אורב לבקש לעצמו מייבילגיות, ובכל זאת, רב אחר קשה לו להבין, גם משום שכסופו של רב זה לטובת הכלל — אף עד כה לא סידרו לו טלפון בריכב.

לגורמים המשקיים המוסכמים לא יפנה חס וחלילה, מה שהיה רוצה הוא פשוט למצוא בוקר אחד, כשהוא מניע לרכבו, מכשיר טלפון, אלו מחובר פתח — לאוריו מחנה מכפיר-גלעד, מחנה על כך שאהה עובד קשה, וצריך לנסוע הרבה, ונקטע אז אתה בדרך וצריך לצלצל לסיידורים... אז כדי להקל, כי תאי הטלפון הם תמיד בפינות הרחובות, ולעולם אין חניה, או שחוסמים רכב אחד ואו בא שיטור, או רק כדי להקל קצת.

נו באמת?

יורה שילה

עד כאן

מובים באלף אחוזים

במשרד של חדר שש סימורי נ"י, שמאל עור אין נכיעים ומדליות, אבל על הקיר

מאחור תלויות חסרות, מה, יום ר', או אולי בבוקר יום ה' התנוסס שם תעודה נוספת חדשה: ציון מיוחד "לשבח" מטעם משרד המסחר והתעשייה על יצוא מצטטין לעילא ולעילא בשנה החולפת.

את פרס "היצוא המצטיין" קיבלו נ"י שמאל כבר ב'72, בשנת 78 הוענק להם ועם ארבעה אחרים פרס "חלוצי היצוא", מיוחד לרגל 30 שנות המדינה, היום החליטו במשרד התמ"ת להגיע הזמן לפרס נוסף, ראשון מסוגו למפעל קיבוצי.

שתי סיבות עיקריות מונע יצחק בן, גנדה היצוא והשיקו, להחליט המבוכות: ראשית, השנה הקודמת הייתה שנה קשה לענף החרדים וסיכומה הראה על ירידה בולטת ברווחיות, נ"י-שמאל העלו את גפה היצוא שלהם אותה שנה ב'70, 17.4% מיליון דולר ביצא ל'21 מיליון דולר ב'71.

הגורם המסייע הנוסף, היה שיווק בהיקף נרחב למורה הרחוק, יעד חביב ומועדף על אנשי התמ"ת שאף הקיימו לו תוכנית מיוחדת בשם "פעני הגורח". ביום תחגיגי, יום קבלת הציון המיוחד, יעלו כל עובדי המפעל שבגדי-שמאל, כולם חובשי המכוס, מכיר לא יבוא לטקסם, והיחידים כאיש אחד מול מישכן הנשיא, המישה נכחרים יוכי לחנך את ירי הרצוג, לשטות את דברי הברכה להקבל את תעודת הקבלה, אחר כך יעלו יום טל כיף.

על 21 ביולי דולר בשנה, מניע דלם, ליד

איד שנוח לך

איך לעבור קיץ נוח, בריא ונעים יותר עם המגוון של קבקבי וסנדלי מגון

קבקבי מגון - נוחות נוסח יפן

קבקבי מגון משלבים בתוכם את כל האלמנטים, כדי להקנות לך נוחות מלאה, ועם זאת יפה ואופנתית. המצב היפני של מגון-קטאי, הביא עמו מסורת של נוחות ויפנית, ויהיה עם חומרים מובחרים, כמו עץ צפצפה, שעם טבעי משוכב ונפה מעור מעולה, יצר קבקב המתאים את עצמו למבנה העור והמיוחד של כף רגלך.

סנדלי עמק - עם המדרך האנטומי

המדרך האנטומי של סנדלי עמק, מותח כדי להקנות לרגלך נוחות ויציבות אוניטיליים המדרך עשוי משעם ומשטחו בני כן, שכל קיטור וקיטור בכף רגל מונח במקום המתאים לו מתקרב ועל לקנות תאבדות, ותחזוקה - חליכה מתוחה וניסוח על כל צעד ושעל.

הוא לא יצא ואז יצא, אני יצאתי, אני שמעתי את הפגז נגיע ובמקום לשכב, הסובבני לחזור לבונקר והמגן התפוצץ לידי.

קִיבוּץ - יְלִידֵי הָאָרֶץ
והמצאות א'

מַעֲרָה לַקִּהִלָּה

אֲחֵם לִבְנֵי
בְּנוֹ שֵׁשׁ גַּם מְרֻכֵּי מַשְׁקִים נְגוּעִים מִחוּץ
לְכֹלֵר, שְׂמוֹכִים לְהַתְמוֹדֵר, אֲבָל הֵם תְּקוּעִים כִּי

יֶאֱרֵךְ שְׂפִירָה: קִירָאִים לֹחַ הַיִּשְׂרָאֵלִית בְּאִרְיֵר

דני הדר: פילוג נוסף?

רעיונותיו של יום
בטניק, כפי שהם
מנוסחים בשיתוף עם
איר, שביט, נקראים
כשיש נוסף והם נוספים
להפליא לאחת ה-
בוגרים, שביטם אלה
מתקרים אל יום
הולדתם ה-20.

במקום לנסות ולהפיק לקח מן השנים הם
להיות קצת יותר פתוחים וזנוגים, בחיים
שני המשוחזרים, משום מה, להעניק את הווא
נירוטי לאלה, שלפי הערכה, רעם אנה
כשלהם, אמנם "המחאה" זו מתלכדת
ב-החלוצות המצוינות "המדיניות", אך גם אלה
אין עשיות אותה יותר חוגגת, מי ששפת ליון
אמיתי ומכוון להתמודד עם כל דעה אחרת שיה
יש לו לבנות את דבר המלגות האפשרי שה
בכנינים, שבדור לא נעדר להחליף

אין לי ברירה, אלא להתרכז בשאלת יום
אחת (הנחת העדר) והיא האם המעבר שני
מצויים בתוכו, מקורו בחוסר יכולת התגלות
לטיבה שמרנית, או שמא מקורו בחוסר יכולת
גבוהת עד כדי כך, ששאלת טעם קיומו
קייבוק עולה בכל הזמנות.

מי שגרר מערכות קייבוציות שלמות אל
לכלכלה של בורסה ושיטה מתוכננת ודבר של
של "מאכזרים" כלכליים, חוששני שלעשות
כסף במקום: וזהו: הדרך למגל את הקיבוץ
לכתיבת משנתו, נמצאה בסמוך של דבר לא רק
גורר את כוללן אל שרות לא לך, אלא השת על
כללן גם און כלכלי.

יום מאוחר, מדייני את המצב הכלכלי של
שנינו כאן, ונפיקים להצעות, מכיון שלא
כל הקייבוצים מצבם קשה יש מקום לנדיק.
האם אותם הקייבוצים מצבם שפיר הם וקרא
אלה שחלגנו יותר, על פי חלשנותיהם הכלית
בדוק, לא זה המצב.

ואחרון אחרון חשוב: עניין הפרט הכלל.
אחיה שותף, לוחם בכל נסיון להגדיל ער כמה
שאשר את חופש החברת של הפרט, או
בתנאי שיתוף יכולת הקיום והתפקוד של כל
קייבוק וכן של הקייבוק במסגרת תנועה ארצית
משמית ולא רק במסגרת שירותים
האם הצעותיו של יום מתמודדות עם גם
אתר זה.

לפני שנים רבות, בהן יובל כלשהו של
כבר, שמעתי את דבריו מי שהיה אז מנהיג
של כביר, יחיאל שמי, ואני מסר את דבריו את
שנחתו בברוני:
המשותף לקייבוק ולאמנת הוא זה שבשנים
הקצרות הוא ארך ולא המה כלומר לחוש
שרק ולחוקים מפעלים וכו', אפשר לא דוק
רק בקייבוצים, ויחידו וגאונותו הם על כל
שאנו עושים את קייבוק, משמע, בייחוד, חוד
שמירה על שוויון מקסימלי וכו' וכו'.
ד"ר אבא האם זה מקרה שכאשר יום אומר
בדבריו שהיא לא, מאוכזב מן השיטה
השיתופית, אין הוא מוכיר גם את השיטה
השיתופית?

יתכן מאוד, שכבר היום, כשאנו אומרים
קייבוק לא כולנו מתכוונים לאותו דבר.
אני חושב שאין היום דבר דתי יותר
לחננות הקייבוצית מאשר קביעת תעודת הקיבוץ
הערכית שלה, האם על כל תפילת הקיבוץ
בשילוב תבואה, או שהשתיקה והאמירה הם
שייכו לאותו.

כמי שבכינוניות של קיים כבר פילוג אחר.
איני יודע אל מה לילחם.

אני מניח שאדם כריזם, אינם מרבים
במטרותיהם, השאלה איפה ימצאו נוספים
במחשבתו אני מסכים עם איתן, שלא כיו מנויים
התנועה.

דני הדר: פילוג נוסף?

רעיונותיו של יום
בטניק, כפי שהם
מנוסחים בשיתוף עם
איר, שביט, נקראים
כשיש נוסף והם נוספים
להפליא לאחת ה-
בוגרים, שביטם אלה
מתקרים אל יום
הולדתם ה-20.

במקום לנסות ולהפיק לקח מן השנים הם
להיות קצת יותר פתוחים וזנוגים, בחיים
שני המשוחזרים, משום מה, להעניק את הווא
נירוטי לאלה, שלפי הערכה, רעם אנה
כשלהם, אמנם "המחאה" זו מתלכדת
ב-החלוצות המצוינות "המדיניות", אך גם אלה
אין עשיות אותה יותר חוגגת, מי ששפת ליון
אמיתי ומכוון להתמודד עם כל דעה אחרת שיה
יש לו לבנות את דבר המלגות האפשרי שה
בכנינים, שבדור לא נעדר להחליף

אין לי ברירה, אלא להתרכז בשאלת יום
אחת (הנחת העדר) והיא האם המעבר שני
מצויים בתוכו, מקורו בחוסר יכולת התגלות
לטיבה שמרנית, או שמא מקורו בחוסר יכולת
גבוהת עד כדי כך, ששאלת טעם קיומו
קייבוק עולה בכל הזמנות.

מי שגרר מערכות קייבוציות שלמות אל
לכלכלה של בורסה ושיטה מתוכננת ודבר של
של "מאכזרים" כלכליים, חוששני שלעשות
כסף במקום: וזהו: הדרך למגל את הקיבוץ
לכתיבת משנתו, נמצאה בסמוך של דבר לא רק
גורר את כוללן אל שרות לא לך, אלא השת על
כללן גם און כלכלי.

יום מאוחר, מדייני את המצב הכלכלי של
שנינו כאן, ונפיקים להצעות, מכיון שלא
כל הקייבוצים מצבם קשה יש מקום לנדיק.
האם אותם הקייבוצים מצבם שפיר הם וקרא
אלה שחלגנו יותר, על פי חלשנותיהם הכלית
בדוק, לא זה המצב.

ואחרון אחרון חשוב: עניין הפרט הכלל.
אחיה שותף, לוחם בכל נסיון להגדיל ער כמה
שאשר את חופש החברת של הפרט, או
בתנאי שיתוף יכולת הקיום והתפקוד של כל
קייבוק וכן של הקייבוק במסגרת תנועה ארצית
משמית ולא רק במסגרת שירותים
האם הצעותיו של יום מתמודדות עם גם
אתר זה.

לפני שנים רבות, בהן יובל כלשהו של
כבר, שמעתי את דבריו מי שהיה אז מנהיג
של כביר, יחיאל שמי, ואני מסר את דבריו את
שנחתו בברוני:
המשותף לקייבוק ולאמנת הוא זה שבשנים
הקצרות הוא ארך ולא המה כלומר לחוש
שרק ולחוקים מפעלים וכו', אפשר לא דוק
רק בקייבוצים, ויחידו וגאונותו הם על כל
שאנו עושים את קייבוק, משמע, בייחוד, חוד
שמירה על שוויון מקסימלי וכו' וכו'.
ד"ר אבא האם זה מקרה שכאשר יום אומר
בדבריו שהיא לא, מאוכזב מן השיטה
השיתופית, אין הוא מוכיר גם את השיטה
השיתופית?

יתכן מאוד, שכבר היום, כשאנו אומרים
קייבוק לא כולנו מתכוונים לאותו דבר.
אני חושב שאין היום דבר דתי יותר
לחננות הקייבוצית מאשר קביעת תעודת הקיבוץ
הערכית שלה, האם על כל תפילת הקיבוץ
בשילוב תבואה, או שהשתיקה והאמירה הם
שייכו לאותו.

עד כאן

למרוך בנשך

רעיונותיו של יום
בטניק, כפי שהם
מנוסחים בשיתוף עם
איר, שביט, נקראים
כשיש נוסף והם נוספים
להפליא לאחת ה-
בוגרים, שביטם אלה
מתקרים אל יום
הולדתם ה-20.

במקום לנסות ולהפיק לקח מן השנים הם
להיות קצת יותר פתוחים וזנוגים, בחיים
שני המשוחזרים, משום מה, להעניק את הווא
נירוטי לאלה, שלפי הערכה, רעם אנה
כשלהם, אמנם "המחאה" זו מתלכדת
ב-החלוצות המצוינות "המדיניות", אך גם אלה
אין עשיות אותה יותר חוגגת, מי ששפת ליון
אמיתי ומכוון להתמודד עם כל דעה אחרת שיה
יש לו לבנות את דבר המלגות האפשרי שה
בכנינים, שבדור לא נעדר להחליף

אין לי ברירה, אלא להתרכז בשאלת יום
אחת (הנחת העדר) והיא האם המעבר שני
מצויים בתוכו, מקורו בחוסר יכולת התגלות
לטיבה שמרנית, או שמא מקורו בחוסר יכולת
גבוהת עד כדי כך, ששאלת טעם קיומו
קייבוק עולה בכל הזמנות.

מי שגרר מערכות קייבוציות שלמות אל
לכלכלה של בורסה ושיטה מתוכננת ודבר של
של "מאכזרים" כלכליים, חוששני שלעשות
כסף במקום: וזהו: הדרך למגל את הקיבוץ
לכתיבת משנתו, נמצאה בסמוך של דבר לא רק
גורר את כוללן אל שרות לא לך, אלא השת על
כללן גם און כלכלי.

יום מאוחר, מדייני את המצב הכלכלי של
שנינו כאן, ונפיקים להצעות, מכיון שלא
כל הקייבוצים מצבם קשה יש מקום לנדיק.
האם אותם הקייבוצים מצבם שפיר הם וקרא
אלה שחלגנו יותר, על פי חלשנותיהם הכלית
בדוק, לא זה המצב.

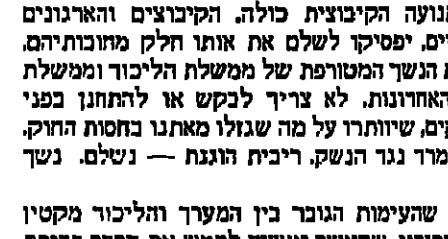
ואחרון אחרון חשוב: עניין הפרט הכלל.
אחיה שותף, לוחם בכל נסיון להגדיל ער כמה
שאשר את חופש החברת של הפרט, או
בתנאי שיתוף יכולת הקיום והתפקוד של כל
קייבוק וכן של הקייבוק במסגרת תנועה ארצית
משמית ולא רק במסגרת שירותים
האם הצעותיו של יום מתמודדות עם גם
אתר זה.

לפני שנים רבות, בהן יובל כלשהו של
כבר, שמעתי את דבריו מי שהיה אז מנהיג
של כביר, יחיאל שמי, ואני מסר את דבריו את
שנחתו בברוני:
המשותף לקייבוק ולאמנת הוא זה שבשנים
הקצרות הוא ארך ולא המה כלומר לחוש
שרק ולחוקים מפעלים וכו', אפשר לא דוק
רק בקייבוצים, ויחידו וגאונותו הם על כל
שאנו עושים את קייבוק, משמע, בייחוד, חוד
שמירה על שוויון מקסימלי וכו' וכו'.
ד"ר אבא האם זה מקרה שכאשר יום אומר
בדבריו שהיא לא, מאוכזב מן השיטה
השיתופית, אין הוא מוכיר גם את השיטה
השיתופית?

יתכן מאוד, שכבר היום, כשאנו אומרים
קייבוק לא כולנו מתכוונים לאותו דבר.
אני חושב שאין היום דבר דתי יותר
לחננות הקייבוצית מאשר קביעת תעודת הקיבוץ
הערכית שלה, האם על כל תפילת הקיבוץ
בשילוב תבואה, או שהשתיקה והאמירה הם
שייכו לאותו.

עד כאן

למרוך בנשך

רעיונותיו של יום
בטניק, כפי שהם
מנוסחים בשיתוף עם
איר, שביט, נקראים
כשיש נוסף והם נוספים
להפליא לאחת ה-
בוגרים, שביטם אלה
מתקרים אל יום
הולדתם ה-20.

במקום לנסות ולהפיק לקח מן השנים הם
להיות קצת יותר פתוחים וזנוגים, בחיים
שני המשוחזרים, משום מה, להעניק את הווא
נירוטי לאלה, שלפי הערכה, רעם אנה
כשלהם, אמנם "המחאה" זו מתלכדת
ב-החלוצות המצוינות "המדיניות", אך גם אלה
אין עשיות אותה יותר חוגגת, מי ששפת ליון
אמיתי ומכוון להתמודד עם כל דעה אחרת שיה
יש לו לבנות את דבר המלגות האפשרי שה
בכנינים, שבדור לא נעדר להחליף

אין לי ברירה, אלא להתרכז בשאלת יום
אחת (הנחת העדר) והיא האם המעבר שני
מצויים בתוכו, מקורו בחוסר יכולת התגלות
לטיבה שמרנית, או שמא מקורו בחוסר יכולת
גבוהת עד כדי כך, ששאלת טעם קיומו
קייבוק עולה בכל הזמנות.

מי שגרר מערכות קייבוציות שלמות אל
לכלכלה של בורסה ושיטה מתוכננת ודבר של
של "מאכזרים" כלכליים, חוששני שלעשות
כסף במקום: וזהו: הדרך למגל את הקיבוץ
לכתיבת משנתו, נמצאה בסמוך של דבר לא רק
גורר את כוללן אל שרות לא לך, אלא השת על
כללן גם און כלכלי.

יום מאוחר, מדייני את המצב הכלכלי של
שנינו כאן, ונפיקים להצעות, מכיון שלא
כל הקייבוצים מצבם קשה יש מקום לנדיק.
האם אותם הקייבוצים מצבם שפיר הם וקרא
אלה שחלגנו יותר, על פי חלשנותיהם הכלית
בדוק, לא זה המצב.

ואחרון אחרון חשוב: עניין הפרט הכלל.
אחיה שותף, לוחם בכל נסיון להגדיל ער כמה
שאשר את חופש החברת של הפרט, או
בתנאי שיתוף יכולת הקיום והתפקוד של כל
קייבוק וכן של הקייבוק במסגרת תנועה ארצית
משמית ולא רק במסגרת שירותים
האם הצעותיו של יום מתמודדות עם גם
אתר זה.

לפני שנים רבות, בהן יובל כלשהו של
כבר, שמעתי את דבריו מי שהיה אז מנהיג
של כביר, יחיאל שמי, ואני מסר את דבריו את
שנחתו בברוני:
המשותף לקייבוק ולאמנת הוא זה שבשנים
הקצרות הוא ארך ולא המה כלומר לחוש
שרק ולחוקים מפעלים וכו', אפשר לא דוק
רק בקייבוצים, ויחידו וגאונותו הם על כל
שאנו עושים את קייבוק, משמע, בייחוד, חוד
שמירה על שוויון מקסימלי וכו' וכו'.
ד"ר אבא האם זה מקרה שכאשר יום אומר
בדבריו שהיא לא, מאוכזב מן השיטה
השיתופית, אין הוא מוכיר גם את השיטה
השיתופית?

יתכן מאוד, שכבר היום, כשאנו אומרים
קייבוק לא כולנו מתכוונים לאותו דבר.
אני חושב שאין היום דבר דתי יותר
לחננות הקייבוצית מאשר קביעת תעודת הקיבוץ
הערכית שלה, האם על כל תפילת הקיבוץ
בשילוב תבואה, או שהשתיקה והאמירה הם
שייכו לאותו.

עד כאן

למרוך בנשך

רעיונותיו של יום
בטניק, כפי שהם
מנוסחים בשיתוף עם
איר, שביט, נקראים
כשיש נוסף והם נוספים
להפליא לאחת ה-
בוגרים, שביטם אלה
מתקרים אל יום
הולדתם ה-20.

במקום לנסות ולהפיק לקח מן השנים הם
להיות קצת יותר פתוחים וזנוגים, בחיים
שני המשוחזרים, משום מה, להעניק את הווא
נירוטי לאלה, שלפי הערכה, רעם אנה
כשלהם, אמנם "המחאה" זו מתלכדת
ב-החלוצות המצוינות "המדיניות", אך גם אלה
אין עשיות אותה יותר חוגגת, מי ששפת ליון
אמיתי ומכוון להתמודד עם כל דעה אחרת שיה
יש לו לבנות את דבר המלגות האפשרי שה
בכנינים, שבדור לא נעדר להחליף

אין לי ברירה, אלא להתרכז בשאלת יום
אחת (הנחת העדר) והיא האם המעבר שני
מצויים בתוכו, מקורו בחוסר יכולת התגלות
לטיבה שמרנית, או שמא מקורו בחוסר יכולת
גבוהת עד כדי כך, ששאלת טעם קיומו
קייבוק עולה בכל הזמנות.

מי שגרר מערכות קייבוציות שלמות אל
לכלכלה של בורסה ושיטה מתוכננת ודבר של
של "מאכזרים" כלכליים, חוששני שלעשות
כסף במקום: וזהו: הדרך למגל את הקיבוץ
לכתיבת משנתו, נמצאה בסמוך של דבר לא רק
גורר את כוללן אל שרות לא לך, אלא השת על
כללן גם און כלכלי.

יום מאוחר, מדייני את המצב הכלכלי של
שנינו כאן, ונפיקים להצעות, מכיון שלא
כל הקייבוצים מצבם קשה יש מקום לנדיק.
האם אותם הקייבוצים מצבם שפיר הם וקרא
אלה שחלגנו יותר, על פי חלשנותיהם הכלית
בדוק, לא זה המצב.

ואחרון אחרון חשוב: עניין הפרט הכלל.
אחיה שותף, לוחם בכל נסיון להגדיל ער כמה
שאשר את חופש החברת של הפרט, או
בתנאי שיתוף יכולת הקיום והתפקוד של כל
קייבוק וכן של הקייבוק במסגרת תנועה ארצית
משמית ולא רק במסגרת שירותים
האם הצעותיו של יום מתמודדות עם גם
אתר זה.

לפני שנים רבות, בהן יובל כלשהו של
כבר, שמעתי את דבריו מי שהיה אז מנהיג
של כביר, יחיאל שמי, ואני מסר את דבריו את
שנחתו בברוני:
המשותף לקייבוק ולאמנת הוא זה שבשנים
הקצרות הוא ארך ולא המה כלומר לחוש
שרק ולחוקים מפעלים וכו', אפשר לא דוק
רק בקייבוצים, ויחידו וגאונותו הם על כל
שאנו עושים את קייבוק, משמע, בייחוד, חוד
שמירה על שוויון מקסימלי וכו' וכו'.
ד"ר אבא האם זה מקרה שכאשר יום אומר
בדבריו שהיא לא, מאוכזב מן השיטה
השיתופית, אין הוא מוכיר גם את השיטה
השיתופית?

יתכן מאוד, שכבר היום, כשאנו אומרים
קייבוק לא כולנו מתכוונים לאותו דבר.
אני חושב שאין היום דבר דתי יותר
לחננות הקייבוצית מאשר קביעת תעודת הקיבוץ
הערכית שלה, האם על כל תפילת הקיבוץ
בשילוב תבואה, או שהשתיקה והאמירה הם
שייכו לאותו.

Advertisement for 'Cyclo-Power' (ציקלוספודט) featuring a bicycle and text in Hebrew. It includes contact information and a list of services offered.

Advertisement for 'Kibbutz - Children and the Land' (קִיבוּץ - יְלִידֵי הָאָרֶץ) featuring a list of services and contact information. It includes a section for 'Kibbutz - Children and the Land' and a section for 'Kibbutz - Children and the Land'.

Handwritten text in Hebrew, likely a signature or note.

